

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliae Catholicae De Sacris Arcanis Deiparæ Mariæ Et Iosephi

Cum quadruplici Indice

Cartagena, Juan de

Coloniae Agrippinae, 1613

Homilia Quarta. Deum singularem curam habuisse, vt immunis esset
Co[n]ceptio B. Virginis à peccato originali, cuius natura more concionatorio
explicatur; simulq. ostenditur, doctrina[m] hanc cœlitus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51414)

Psalm. 90. Daudica illa verba ad Virginem relata: *Super aspidem, & basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem, & draconem;* beata enim Virgo non solum leonem, & draconem actualium peccatorum expugnauit, sed etiam aspidem, & basiliscum, quibus originale peccatum obumbratur; quia sicut basiliscus serpentum rex, & caput est, (vt indicat ipsum nomen Græcum, ex quo Latinum deductum est) solo oculorum aspectu etiam ex distanti loco intruens homines occidit; ita peccati originalis terribissimus basiliscus ex distanti illo paradisi loco per Adami oculos, velut per cancellos nos prospiciens, pestifera fascino lethaliter nos omnes infecit. Modus etiam satis in Ecclesia Dei visitatus in depingenda B. Virginis Conceptione, dum illam pede Draconem conculcante pictores describunt, satis indicat, cum primum concepta fuit, caput illius contriuisse. Vt enim ex naturalibus historiis refert Rupertus: tanta est inter mulierem, & serpentem, seu draconem antipatia, vt si illa pedem super caput eius imponat, continuo illum interire compellat: Verba Rupertus sunt hæc: *Si nuda mulieris planta dentem serpentis proueneris, & viuacissimum caput eius vel leuiter præsenserit, statim totum cum capite corpus repente interit, ita vt nullus omnino motus, nullus sensus in aliqua parte resilius sit.* Non secus inter beatam Virginem, & diabolicum serpentem tam singularis extat antipatia, ac inimicitia, Deo ipso dicente: *inimicitias ponam inter te, & mulierem;* vt cum ipse calcaneo Virginis insidiaretur, peccati originalis venenum in illam euomere tentas, ipsa mundissimo suæ conceptionis pede illum conculcans, caput contriuerit. Narrant fabulosi Authores, antiquos finxisse Deam Palladem ex cerebro Iouis natam, galea, & lorica armatam, & fortem hastam in manu tenentem, & mundo formidabilem foras produisse; huius fortitudinem tantam esse asserébant, vt venificum quemdam ingentem draconem, & omnibus infestissimum enecaret: fabulo-

sam hanc narrationem, velut verissimam historiam Deiparæ Virgini adscribere possumus, cum ab instanti suæ Conceptionis, adeo fortis, inexpugnabilis, & omni spiritualium armorum genere præmunita prodierit: vt non solum antiquus serpens peccati veneno illam inficere non potuerit, sed nec contritionem sui capitis vili ratione præcauere valuerit, Deo ipso illi dicente: *Ipsa conterat caput suum.* cui sit honor & gloria in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA IV.

Deum singularem curam habuisse, vt immunus esset Conceptio beatae Virginis à peccato originali, cuius natura more concionatorio explicatur; simulq; ostenditur, doctrinam hanc cœlitus esse delapsam; & rationes aperiantur, ob quas decuit, vt adhuc sub Iudice sit.

I clarissimi illius viri Gamalielis, quodam magistri D. Pauli, ad cuius pedes multa ipse se didicisse fatetur, solidissimam doctrinam, & omni exceptione maiorem consulamus, reperiemus sententiam asserentem, immaculatam Deiparæ Conceptionem, doctrinam cœlitus esse delapsam. Gamaliel enim in publico Concilio, cum de Apostolorum doctrina acriter altercatur, mille sophismatū tela in eā conicientibus, alta voce dixit: *Smite illos, quoniam si est ex hominibus cōsiliū, hoc, aut opus, d' soluitur: si vero ex Deo est, nō poterit dissolui illud, ne forte & Deo reſurgere inueniamini.* Nō diutimuliter, si asserit immaculatā Virginis Conceptionē adruens, falla fuit opinio, aut humanum consilium, firmisq; fundamentis non inniteretur, certe, tot fortissimis oppugnatoribus acriter illam labefactare

Rupert. 3. de Trin. c. 20.

Gen. 3.

conantibus, iam deuicta, ac superata penitus corruisset: at, cum è contra certe accidat, experientia ipsa comprobante, vt in dies noua incrementa suscipiat, ac tenacius quotidie fidelium etiam doctissimorum mentibus inhaerescat, & Ecclesia Catholica magis, ac magis in illam propendeat, non leue argumentum esse arbitror iuxta sententiam Gamalielis, legis Doctoris honorabilis (sic enim eum vocat sacer textus) doctrinam hanc ex Deo esse, & non humano solum ingenio adinuentam. Ad eam tamen magis elucidandam, præsupponere oportet, catholicam veritatem, quã docet sacrosanctum Concilium Tridentinum, post peccatum primorum parentum pertraditionem naturæ traduci etiam peccatum originale vnicuique proprium, quæ (vt ibidem ait Concilium) *Mors est anima*: quod sub egregia metaphora prædixerat Ezech. *Patres comederunt unam acerbam, & dentes filiorum obtupefuerunt*. quod Hispanè eleganter dicitur: *los Padres comieron el agraz, y los hyjos padeceron la dentera*; sed clarius, & absque vlllo tropo Hieremias: *Patres nostri peccauerunt, & non sumus, & nos iniquitates eorum portauimus*. Multi Hæretici veritatem hanc oppugnarunt, inter quos acerrimus fuit Iulianus Apostata, qui (vt refert D. Aug. ad Valer.) dicebat: *Non peccat iste, qui nascitur, non peccat ille, qui genuit, non peccat ille, qui condidit*, per quas egitur rimas inter tot præsidia innocentia, peccatum singis ingressum è huic hæreticæ obiectioni respondet D. Paulus, ostendens rimas, per quas ad nos penetravit, peccatum: *per vnum* (inquit) *hominem, peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines mors pertransiit*. Modum autem, quo subintrat peccatum originale, antequam explicem, placet familiari quodam exemplo eidem Iuliano respondere: Certe, si frumentum, quod terræ mandat, consideres, nec in eo paleas reperies, nec illæ in minu feminæ adfunt, nec in terra, in qua seitur, præerat, neque tandem

cum pluuia celesti, qua hæc irrigatur, decidunt; & nihilominus frumentum postea palea inuolutum nascitur: Nō secus, peccatum originale nec erat in anima, quæ secundum se omni macula caret, nec erat in manu Dei creatus, cum ipse sit fons totius puritatis, neque in vitro; parente generante, quos suppono iustos, & sanctos esse; nihilominus tamen dum per naturalem propagationem anima tãgit carnem ex primo illo præuicatore ortã, in quo omnes nos peccauimus, peccati turpitudinem contrahit. Atqui hæc sine dubio tendunt verba August. de verb. Apost. ser. 14. dum ait. *Pone iustum baptizatum, tanquam granum purgatum, non attēdis, quia de grano purgato nascitur frumentum cum pala, sine qua seminatum fuerat?* quo autem modo id fiat, in hunc modum debet explicari, nimirum, quod Adã fuit constitutus à Deo caput suæ posteritatis tam naturale, quàm morale: naturale quidem, quia omnes posteri ab eo erant per naturalem generationem propagandi: morale vero, quia in illius deliberacione constituit Deus tam pro se, quàm pro filiis suis permanentiã in statu innocentia, vel culpabilem illius amissionem. Vnde in voluntate Adæ moraliter cõstituit Deus voluntates omnium posteriorum: ex quo fit, vt ipso transgrediente diuinum præceptũ, omnes in illo transgressores facti sint; quoad sufficientiam quidem antequam generarentur; quoad efficaciam vero, quando actu geniti sunt: tunc enim actu contrahunt peccatum ipsum originale, quod licet non fuerit voluntarium; actu proprio, & formali, vere tamẽ quasi virtualiter, & interpretatiue, in actu primi patris, quatenus in eius voluntate, vt in capite morali, omnium voluntates continebantur, & omnes in illo vnum erant. Hoc duplici exẽplo Angelici Doct. magis explico. Primum est ex corpore humano sumptũ, in quo voluntas animæ, est voluntas etiam membrorum, quatenus anima est principium motuum ipsorum, & inordinatio actus externi dicitur illis aliquo modo voluntaria,

Conc. Trid. sess. 5. decreto de peccato originali.

Ex. ch. 15.

Tbren. 7.

D. Aug. 2.

ad Valer. de nuptiis. cap. 28. tom. 7.

Ad Rom. 5.

D. Tho. 1. 2. q. 80. art. 1.

luntaria, quatenus concurrunt ad eum, ut instrumentum motum ab ipsa animæ voluntate: consimili ergo ratione voluntas Adæ, voluntas dicitur posterorum, quatenus Adæ est principium mouens illos motu generationis ad actum efficiendi; & inordinatio peccati originalis dicitur illis voluntaria non voluntate propria, sed voluntate Adæ tanquam capitis, utentis illis veluti instrumentis mouendo vnumquemque motu generationis ad actualiter existendum. Secundum exemplum adducit ex Ciuilibus: omnes namque ciues pro vno corpore reputantur, & quod reipublicæ capita efficiunt, omnia illius membra fecisse dicuntur, ut non obscure constat in voto. Certè, nihil magis voluntarium debet esse quam votum, & nihilominus, ut votum ieiunij alicuius ciuitatis obliget futuros ciues, nondum natos, sufficit votum illud emisisse non per seipsos actu proprio, sed per actum eorum, qui capita erant Reipublicæ, in quorum voluntate censebantur eorum voluntates moraliter existere. Ad eundem ergo modum, quia voluntates omnium posterorum continebantur in Adamo, velut in capite morali, originalia eorum peccata censeantur voluntaria, quatenus membra erant illius capitis: Hæc igitur supposita catholica veritate originalis culpæ, quæ peccatum dici solet naturæ, non personale, quia per naturalem propagationem traducitur in natura, & non per actum proprium illius personæ, quam maculat, constanter asserimus, quod licet peccatum primi Parentis ob rationes dictas, habuerit sufficientiam ad maculandum beatam Virginem, sicut & reliquos posteros Adæ, re tamen ipsa non habuit efficaciam inferendi ei maculam aliquam: quia filius Dei præuidens illam ipsius matrem futuram, diuina sua gratia, ne inficeretur, illam præmuniuit. Obseruauit non semel, cum intuitus sum hostias consecrandas fieri, quod in illis imago imprimetur, dum ferræ ipsa coniunguntur, seque osculabantur: at certe, cum frigida erant, figuram, aut imaginem Christi non expri-

mebant, si verò calida, confessim sacram illam similitudinem recipiebant: non dissimiliter, culpa originalis non inficit animam, nisi quando corpori infunditur, & in coniunctione cum eo ipsum exosculetur. Illud ergo interfuit inter B. Virginem, & reliquos posteros Adæ, quod hi tanquam frigidi sufflante, ac sibilante vento aquilonari peccati originalis: *quia Hierom. 1. ab Aquilone pandetur omnis malum*, non receperunt sacram imaginem filiorum Dei; at beatissima Virgo, quia Spiritus sanctus, qui non solum essentialiter, sed & personaliter præ omnibus aliis diuinis personis ardentissimus amor est, eam in sponsam præelegerat, in dotem, & arras solitas in sponsalitiis dati, ignem sibi amoris copiosè adeo effudit, ut a principio sue Cōceptionis, velut mollis cera Dei imaginem per habituales gratias in se reciperet, quam postea tempore Incarnationis secundum diuinam ipsam substantiam, corporaliter erat receptura. Vnde quemadmodum forminae, quando aliqua maiorum suorum debita soluenda sunt, ne à creditoribus opprimantur, ad iudicem confugere solent, ut eas in dote protegat, atque defendat; quod Hispanè dici solet: *Que las amparo en su dote y arras*; ad eundem modum, certum est, plurima debita ob Adæ peccatum humanum genus contraxisse: at B. Virgo, cum acceperit gratiam in dotem, Angelo dicente: *Auo gratia plena*, in hac dote protegenda est, & liberanda à solutione debitorum, ad quam alii tenentur. Vnde si lex dicat: debitum esse, ut mulieres cum dolore pariant filios: respondere poterit, partem suæ dotis esse gratiam præseruantem illam ab eo dolore, atque adeo ad illud debitum soluendum minimè teneri. Et, si proclamet lex illa: *Puluis es, & in puluerem reuerteris*, Virginem in puluerem reuertendam; respondebit etiam, ab hac corruptione gratiæ præseruantem partem suæ dotis esse, ac ideo solutionem huiusmodi debiti non esse ab ea exigendam. Similiter, si lex dicat: oēs ex Adæ originem ducentes, in peccato fore concipiendos;

dos: dotem, & arram suam dicit esse gratiæ plenitudinem, atq; adeo ab hoc communi debito re ipsa soluendo, immanem esse. Præuiderat Regius Vates hanc Marianam prerogatiuam, ac singularem excellentiam, cum dixit: *Adstitit regina à dextris tuis in vestitu deaurato circumdata varietate*, statim in primo conceptionis instanti Regina nostra à dextris Dei, extitit, nunquam nec puncto quidem temporis astitit à sinistris, tunc vestitum induit gratiæ deauratum, tunc circumdedit eam omnium virtutum varietas. D. Hieronymus, ubi Septuaginta veterant *varietate*, vertit *scutulatas vestes* dicens: *fasciis aureis vestita est in scutulatis ducetur ad Regem*. Scutulatae vestes dicuntur, quia orbibus, & scutulis distincte erant. Certè beatissima Virgo aureis charitatis fasciis in ipso matris viro vestita fuit, & scutulatis gratiæ vestibus amicta. Merito autem vestes gratiæ illius scutulatae appellantur, quia mille scuta peccato opposuit copiosa illius gratiæ; Salomone dicente: *Mille clypei pendunt ex ea, omnis armaturæ fortium, quorum sanè fortitudinem peccati originalis arma minimè expugnare, aut infringere potuerunt*. Verum silentio non preteribo, q; in propositis verbis David (ni fallor) alludit ad varietatem ornatu vestium quibus sponsæ olim utebantur, qui in eo consistebat, vt eodem genere vestimenti, & coloris se ornantes, quo sponsarum induebatur, incederent; Vnde sicut illi suorum maiorum imagines pulchre depictas portabant, similiter & ipse, vt hoc symbolo indicaretur, sponsam hæredem esse virtutum illorum omnium maioru, quorum imagines in veste exaratas gerebat: inde Propertius dixit: *Anthetem in die desponsationis suæ ornatam veste, quæ maiotum suorum effigies continebat, in publicum prodisse*. Cum igitur B. Virgo induatur eodem genere vestimenti, quo filius, hoc est, luce; sicut enim *ipse est amictus lumine sicut vestimento*, ita, & ipsa amicta sole, vt vidit Ioannes; *Mulier amicta sole, & luna sub pedibus eius*, & licet

Christus induitur varietate, vt Isaias dixit: *his omnibus, velut ornamento vestieris eadem, & ipsa vestitur, vt ait David: in vestitu deaurato circumdata varietate*, manifestum inde relinquitur, turpi illa peccati originalis veste minimè fuisse indutam, sed pepulchra illa, in qua imagines progenitorum suorum descriptas ferebat; Abrahæ scilicet obedientiam, Isaac patientiam, Iacobi amorem, Davidis mansuetudinem, & Salomonis sapientiam ostentantes. Sed neque in his solum bonis arbitror B. Virginem suis maioribus successisse, sed etiam in singularibus beneficiis, quæ diuinitus illis collata fuere. Sic enim varietas illa magis innotescit. Intueamur primum Abraham: hunc legimus Deum ab Vr Caldæorum liberasse. Isaacum videmus eodem temporis momento, quo gladius patris caput eius præcideret pergebat, diuinitus fuisse admonitum, ne quidquam mali puero inferret. Cum etiam Esau armata multorum militum acie fratrem suum Iacobum inuasit, vt totam eius domū deuastaret, Angelus Domini præsto adfuit, vt ab eo malo illum præseruaret. David etiam, quando Saul adeo illum obsidione circumdedit, vt non aliter ab eius manibus eripi posse videretur, quàm per aera volitans, ad quod alludunt verba eius, cum in hac persecutione dixit: *Transmigras in montem sicut passer*; nouimus quidem tanto Dei fauore fuisse præmunitum, vt non solum manus eius euaderet, sed eius hostem in manibus eius daret. Quod si ad Raab mentis oculos conuertamus, sacra cōmemorant eloquia, quod quando domus vniuersæ vrbs Iericho deuastata, & solo æquata fuere, sola huius sceminæ habitatio, & domicilium ex singulari priuilegio euerlionem non sustinuit. De Tamare deinde compertum satis est, quando iam iam ad mortis supplicium in publicum erat ducenda, neminem inuentum, qui eius sanguine manus suas inquinare auderet. Ac tandem, si per alia non pauca sacra Scripturæ testimonia, iis persimilia, peraugari vel-

Psal. 44.

I. Hieron.

Cant. 4.

Propertius.

Psal. 103.

Apos. 12.

Isai. 49.
Psal. 44.

Gen. 10.

Gen. 22.

Gen. 32.

1. Reg. 26.

Psal. 10.

Iosu. 2.

Gen. 38.

vellem, dicendi materia nunquam, bene quidem tempus mihi deficeret. Si ergo Deus tam sollicitam curam adhibuit, ut progenitores Virginis à corporis periculis eriperet, quis poterit inficiari eandem (vt minimum) adhibuisse, vt in periculo illo graui incurrendi spirituales animæ mortem, Matrem suam præcustodiret; & præliberaret, quam tanto magis præ illis diligebat, quanto à piissimo filio ardentius mater, quam serui diligere solent? His ergo ornatissimis vestimentis induta B. Virgo per Isaiam dixit: *Gaudens gaudebo in Domino, exultabis anima mea in Deo meo, quia induit me Dominus vestimentis salutis, & indumento iustitiæ, vel (vt alia versio habet.) quia induit me Dominus vestimentis Iesu.* Vnde sicut vestimentum Christi Domini fuit iustitia, & sanctitas, hoc eodem vestimenti genere beatissima Virgo ex meritis filii sui induta semper fuit. Tandem, dum hodierna die audio ab Ecclesia Catholica in laudem Virginis adduci verba Matthæi: *Liber generationis Iesu Christi*, non incongrue per illa puto mystice significari, beatissimam Virginem librum fuisse omnis peccati adeo experte, vt nec in prima eius impressione vilius irrepserit error; alioqui omnes in coceptione, velut in prima eorum impressione, turpem illum errorem incurrant, de quo David: *Omnes errauerunt ab utero.* Hic autem iacet liber, in quo conceptus Patris scriptus fuit: iuxta illud Isaiæ: *Sume tibi librum gaudem.* & scribe in illo stylo hominis, quia in ea *Verbum Caro factum est*, peccati originalis errorem penitus nesciuit. Iob dicebat: *Sapientia ubi habitat;* in quo libro inuenitur? Multi quidem libri varia Dei attributa explicant, inter eos, quos Salomon composuit, vnus extat, qui dicitur: *Liber Sapientie*, qui diuinam sapientiam mirifice ostendat. Moyses scripsit alium, quem *liber Geneseos* vocauit, in quo eximia Dei potentia in productione rerum ex nihilo canet. librum alium in lucem edidit D. Matthæus, cui titulus est: *Liber generationis Iesu Christi*, in quo Dei bonitas præcipue

effulget; sic enim Deus dilexit mundum, vt Ioan. 3. *Filium suum unigenitum daret.* & (vt ait Gal. 4. Paulus) *factum ex muliere factum sub lege:* sed omnes hos libros longo intervallo excellit facer hic liber beatæ Virginis; tum quod singula, de quibus illi pertractant, nimirum de potentia Patris, de Sapientia Filii, de bonitate Spiritus sancti, simul ille in vnum complectitur; nam, dum in visceribus eius velut in candidissima papyro verbum Dei abbreviatum rubicundo virginei sanguinis atramento exaratur, omnia illa mirifice fulgent: in generationem enim Dei hominis ex Virgine, Pater potentie thesauros, sapientie Filius, bonitatis Spiritus S. copiosissime effuderant, cuius sane effusionis particeps adeo facta fuit beatissima Virgo, vt excellentiæ illius culmen soli Deo notum, humano autem, & angelico intellectui, prorsus ignotum sit. Licet enim beatissima Virgo liber sit, sed non apertus, sed clausus septem sigillis, vt vidit Ioannes in sua Apocalypsi, quod tamen in plerisque aliis mysteriis ad Deiparam spectantibus verum sit, verius tamen in stupendo hoc immaculatæ eius Conceptionis, vt in prima Euz formatione egregie adumbratum reperio. Vt quid .n. Deus produxit Euz dormiente Adamo, Gen. 3. nisi quia volebat vt productio illius non innotesceret Adamo, sed solus ipse oculatus eius esset testis? præsignificans in hoc productionem, seu conceptionem secundæ Euz; hoc est, beatæ Virginis, ita mirabilem futuram, vt soli ipsi Deo innotesceret, & cui voluerit ipsa reuelare. Quod adeo verum est, vt quamuis Deus per plura alia obscurissima arcana Ecclesie suæ manifestauerit, immaculatæ tamen Conceptionis Matris suæ mysterium occultauerit, nolens hanc veritatem à Sede Apostolica tanquam catholicam fidei assertionem definiri, cuius diuinæ dispositionis, vtpote secretissimæ causas inuestigare licet difficile admodum sit, eas tamen, quæ nobis occurrunt, in medium producere non erubescam. Prima sit, quod

Isai. 61.

Matth. 1.

Psal. 57.

Isai. 8.

Iob. 28.

Sap.

Matth. 1.

Apoc. 5.

Gen. 3.

(vt

Epiph.

(vt S. Epiphanius Her. lib. 3. tom. 2. refert) nonnulli fuerunt, qui tantum honoris B. Virgini detulere, vt eam tanquam veram Deam colerent. & quidem Vbertinus commemorat S. Dionysium, cum primum illam vidit, dixisse, quod, nisi fides sibi obesset, putaret, illam Deum esse; quia ergo non pauci rudes homines, si exploratum habuissent, beatissimam Virginem non contraxisse peccatum originale, facile deciperentur, illam Deum esse putantes, idco noluit Deus eos certos facere de hac

Ab. 20.

veritate. Si enim olim, D. Paulum ad Miletum Insulam peruenientem, intuentes incolae illius, quod inuadente illum vipera, nihil veneni in eum eorum, nec momordit, aut quidquam damni ei intulit, acclamauerunt omnes illum esse Deum; quanto facilius indocti homines, si certi fuissent, viperam peccati originalis, alioquin omnes filios Adae veneno suo inficiantem, beatam Virginem non reuigisse, Deam esse arbitrarentur: Disposuit ergo diuina sapientia hanc veritatem de immaculata Virginis Conceptione sub opinionum teamento latere, ne si id certum omnino fieret, inde rudibus hominibus occasio daretur pristinum illum errorem reficandi, quem D. Epiphanius praecitato loco commemorat. Secundam, eamque certissimam causam arbitror, quod ea propter sub opinionis inuolucris latitet, vt tanto solertius, ac diligentius propugnatores immaculatae Conceptionis ad eam ab omni laebe vindicandam animum appellerent. vt

D. Aug. lib.

16. de Ciuit.

Dei c. 2.

enim dixit D. Augustinus: *Multa ad fidem Catholicam pertinentia, dum aduersariorum callida inquietudine agitantur, vt aduersus eos defendi possint, & considerantur diligentius, & intelliguntur clarius, & instantius predicantur, & ab aduersario mota quaestio, discendi existit occasio.* Sane propositae controuersiae occasione stupenda, quae latebant, beatae Virginis encomia cum immortalis eius gloria in lucem prodierunt. Consuevit quidem Reginae non semel fieri sericas vestes aurea relata inuisubonatas, quae data opera per varias

partes scinduntur, ac lacerantur, vt per scissuras, ac foramina auri splendor intus latens effulgeat; non secus arbitror diuina prouidentia factum, vt pauci quidam immaculatam Virginis Conceptionem lacerarent, vt (cum *omnis gloria filiae Regis abintus sit*, vt Daudicis verbis vtar) intus eius splendor eorum impugnatione magis effulgeret. Vnde contigit arbitror, quod quemadmodum in rebus naturalibus per antiparistasimam contraria contrariis augentur, ita per inuoluntariam quandam antiparistasimam illibatam Virginis Conceptionem oppugnantes magis ac magis illam elucidant, dum, vel omnia illorum tela in eos retorquentur, vel nullius roboris esse ostenduntur, vt penultimam Homiliam huius primi libri legenti facile constabit. Dicendi ergo finem facio verbis illis Danielis. *Tu autem Daniel claudes sermones, & signa librum usque ad tempus statutum, plurimi pertransibunt, & multiplex erit scientia: ac si diceret: Nondum aduenit tempus praefinitum, vt veritas haec tanquam de fide reseretur; interim tamen, dum clausa est, dum sub opinionum velamine latet, multiplex erit scientia, hoc est (vt ait ibi Glossa interlinearis) diuersi diuersa opinabuntur.* Scio locum hunc intelligi de Ecclesia Catholica, & impugnantibus illius: at satis constat apud Catholicos ea, quae de Ecclesia Catholica in sensu literalis intelliguntur, frequenter à Patribus, imò & ab ipsa Ecclesia beatissimae Virginis mystice accommodari. Cui sit honor & gloria in saecula saeculorum. Amen.

Psal. 44.

Dan. c. 12.

Gloss. interl.

HOMILIA V.

Prosequimur idem Argumentum, duplicem aperientes viam, qua intelligi potest, Deum facile Beatam Virginem à peccati originalis macula praeseruisse.

Vt